

*Repetition frequently and never together
Recuer: learn to shoot. Law of frequency, recency
and resultant satisfaction - main factor:
4- a - i. Satisfact to put things into words - top 3, top*

Poezii de Ionut Caragea

Nevoia de primenire

tu, poezie
blestem răscolitor
fulger neodihnit
ce scormonește-n
adâncuri
hulă a sângelui
erodând falezele inimii
vânt turbat
desfrunzindu-mi
oasele de amintiri

tu când vei veni

ca o femeie blândă și
frumoasă ca liniștea
unei păduri

pentru a-mi îmbroșta sufletul
cu aerul dimineții eterne
pentru a-mi culege lacrimile
cum razele soarelui roua
pentru a-mi schimba visele
ce tot se repetă
cu cearceafuri albe, curate?

tu când vei fi pansamentul
rănilor linse de umbra mea
credincioasă?

m-am săturat să trăiesc
din zbucium, din strigăte
întoarse-n ecouri

din tot ce doare
și sângerează

coboară-te asupra mea
ca o mângâiere
de stele

ca o salcie peste
râul de sânge

ca o șoaptă de iubire
peste rugul aprins
al inimii

ca o nouă istorie
peste ruinele cărții

ca un vis frumos
trecut printre
genele nemuririi

Metempsihoză

acolo unde unii văd
frumusețe, culoare
eu văd mai mult de atât
de exemplu
floarea nu este doar floare
ci și o umbră care stă
cu mâna în sus
cerându-mi inima
cu împrumutul

Fântâna

un râu curge
pe sub pământ

cineva
cu nepotolită sete

sapă fântâna

dar carnea, nu e pământ?
iar sângele, nu e râul
izvorât dintr-o inimă
pătimașă?

și rana din care
poezia țâșnește
și inundă hârtia,
pe ea cine o sapă?

vreau un răspuns
nu mă pot mulțumi
doar cu ploaia
doar cu stelele
de decor
doar cu umbra
cu gura plină
de pământ

cu nepotolită sete
voi întoarce totul cu susul în jos
voi săpa o fântână

și voi înghiți
tot cerul

Firicelul de sânge

tu spui că sunt prea obosit
ce-i drept, firicelul de sânge
care mi s-a spart într-un ochi
asta ar trebui să însemne

însă e mai mult decât atât
e dorința nebună
a sângelui de a privi
și altceva decât deșertul carnal
prin care trece neconținut
menținând vii amintirile

dorința să privească
soarele, păsările, arborii
munții, marea, fratele lui râul
străbătând o pădure
cerul care i-a pansat rănilor
cu poeme

și oamenii, mai ales oamenii
care nu l-au băgat
niciodată în seamă
necunoscându-i durerea, spaima,
copilăria în brațele inimii
iubirile ca frunzele
purtate de valuri
bătrânețea, drumurile tot mai înguste
ale reîntoarcerii spre acasă

și câte ar mai fi de zis
dar, să ne rezumăm
la simplul fapt

că sunt obosit
mult prea obosit

Ritual șamanic

în fața mea o oglindă
îmi mângâie aripile
în spatele meu o oglindă
trage cu dinții de umbră

a fi sau a nu fi zbor?
aceasta-i întrebarea

și-n mine se pornește
ritualul șamanic
al sângelui

și sufletul fumează
pipa păcii
cu celălalt eu

Chip oglindit în lacrima lui Dumnezeu

îmi privesc chipul

în mintea limpede
a dimineții

aici sunt eu
adevăratul eu
abia ivit dintr-un vis
calm, senin, fără durere

apoi, pietrele încep să cadă
una câte una îmi tulbură chipul
de nu mai ajung să mă recunosc
sunt ce vor ceilalți
un tremur
o imagine distorsionată
un străin
un cerșetor de tandrețe
pe strada indiferenței
un copil care nu mai are voie
să se întoarcă acasă
un profet al lucidității
supus oprobriului public

undeva, în sufletul meu
se pornește furtuna
inima e un câine ce stă să rupă
lanțul sângelui

dar nu
nu mă răzbun

doar sap în mine
pentru a-mi regăsi liniștea
cobor acolo unde
nu poate ajunge
decât Dumnezeu, tăcut ca un munte
și eu, privindu-mi chipul
în lacrima lui

Maestrul cârpelilor

e timpul să investesc
și în mine, îmi spun
până acum totul a fost
în numele poeziei

îmi fac inventarul
atâtea părți din mine lipsesc
atâția ani am pierdut
atâtea cicatrici, atâtea găuri adânci
atâtea răni care încă
mai sângerează
atâtea absențe, atâtea doruri
și doar o umbră

hm!

merg la farmacie
cumpăr o pungă cu medicamente
degeaba, niciunul
nu-și mai face efectul

ce-am pierdut, nu mai pot recupera
ce-am stricat, nu mai pot înlocui
ce mă doare, nu mai poate găsi alinare
ce-a murit, mort este în mine
ca un mormânt pe care-l port
pretutindeni, chiar și în vise

ce să fac?
nu mai vreau
să-mi cârlesc viața
cu poeme!

și totuși
un poem cu glas de copil
și-un poem cu glas de femeie
mă opresc să cârlesc cerul
cu sufletul meu

 Share

Detalii
Scris de Ionut Caragea
Publicat: 05 Octombrie 2020

Prec

Următor

link